

Till trafikförsäkringsbolagen

Fråga om väsentligt ändrade medicinska förhållanden kan anses ha inträtt

I ett yttrande den 3 februari 1992 anförde nämnden följande.

"NN, som är född den 22 augusti 1957, ådrog sig ansiktsskador, brott på vänster handled, bäcken och höger lårben vid en trafikolycka den 13 december 1975. Invaliditeten bedömdes till 15 %.

Nämnden yttrade sig i ärendet den 1 november 1978 varefter ärendet slutreglerades. I yttrandet anges att NN bör förbehållas rätt att, med hänsyn till den stora risk för snabb arthrosutveckling som ansågs föreligga, få frågan om ersättning omprövad om det förhållande som då låg till grund för bedömningen skulle väsentligen ändras.

NN återkom, genom sitt ombud, till bolaget i april 1986 och begärde omprövning av ersättningsfrågan. Som grund härför åberopade han att de medicinska förhållandena ändrats väsentligt genom de ökade besvär han fått, framförallt i sitt högra knä. I brev den 3 juli 1990 till bolaget har ombudet redovisat en beräkning av de inkomstförluster till följd av skadan som NN anser sig ha haft åren 1986 - 1988.

Bolaget har avböjt ersättning dels med hänvisning till att en bedömd ökning av invaliditeten till 20 % enligt bolaget inte kan anses innebära en väsentlig ändring av de medicinska förhållandena, dels med invändningen att NN:s påstådda inkomstförluster inte är betingade av skadan.

Sedan NN:s ombud begärt att ärendet hänskjuts till nämnden för prövning av dels frågan om en väsentlig ändring föreligger i fråga om invaliditeten, dels frågan om NN har drabbats av skadebetingade inkomstförluster, har bolaget anhallit om ett principiellt yttrande av nämnden.

I ärendet är fråga om ett skadefall som inträffade före 1976. Enligt stadgad skaderegleringspraxis gäller för ett sådant fall, att den skadelidande kan få ersättningsfrågorna (ersättning för inkomstförlust, lyte och men samt kostnader och olägenheter) omprövade vid väsentligt ändrade medicinska förhållanden.

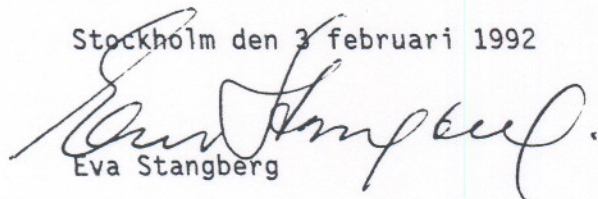
Av den medicinska utredningen i ärendet framgår att bolagets sakkunnigläkare i yttrande den 21 januari 1987 bedömt NN:s invaliditet till omkring 20 % samt angett, att risk för ytterligare försämring motiverar en invaliditetsgrad om 25 % definitivt.

Enligt nämndens mening får en höjning av invaliditetsgraden från 15 % till 20 % anses vara ett uttryck för en förändring av de medicinska förhållandena som är väsentlig, särskilt om det, som i förevarande fall, markerats att risk finns för ytterligare höjning av invaliditetsgraden. Med hänsyn härtill och med beaktande av vad i ärendet framkommit om NN:s ökade besvär anser

nämnden att de medicinska förhållandena efter prövningen 1978 undergått en förändring som är väsentlig. NN bör därför ges rätt till omprövning av frågorna om ersättning för inkomstförlust samt för lyte och men, kostnader och olägenheter.

Inför omprövningen bör utredningen kompletteras med ett nytt läkarintyg och en ny bedömning av invaliditetsgraden. Vidare bör de omständigheter som hänför sig till NN:s arbetsförhållanden om möjligt ytterligare belysas (Jfr även Högsta domstolens dom den 4 december 1991 i mål mellan Leif Nilsson och Länsförsäkringsbolagens AB, DT 507/1991).

Stockholm den 3 februari 1992

Eva Stangberg